Остап Нижанковський

НАША СЛАВНА УКРАЇНА

Український патріотичний співанник з нотами з повним текстом пісень.

(54 пісні на оден голос, або на скрипку і мандоліну)

Ціна 60 центів

Накладом
UKRAINIAN BOOKSELLERS & PUBLISHERS LTD.
660 Main Street **Winnipeg, Man.**

Printed in Canada

Остап Нижанковський

НАША СЛАВНА УКРАЇНА

Український патріотичний співанник з нотами з повним текстом пісень.

(54 пісні на оден голос, або на скрипку і мандоліну)

Ціна 60 центів

Накладом
UKRAINIAN BOOKSELLERS & PUBLISHERS LTD.
660 Main Street Winnipeg, Man.

ЗМІСТ.

Ще не вмерла Україна.

Maestoso. М. Вербицкий.

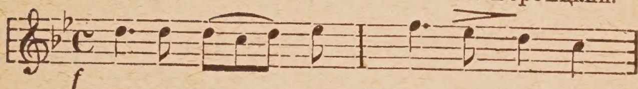

Ще не вмер - ла У - кра - ї - на

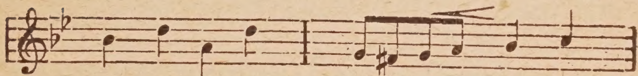

і сла - ва і во - ля,

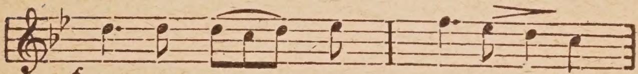

ще нам бра - тя мо - ло - ді - ї

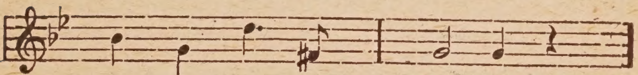

усь - міх - неть ся до - ля:

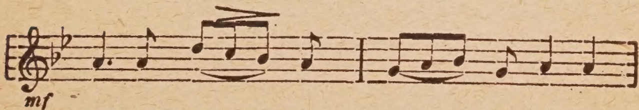

Згинуть на - ші во - роженьки,

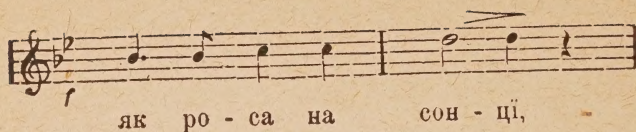

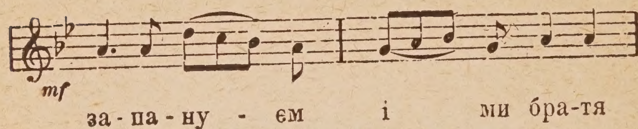

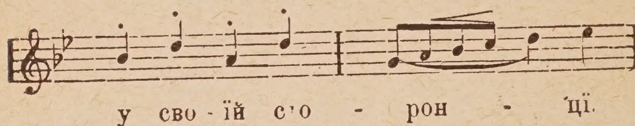

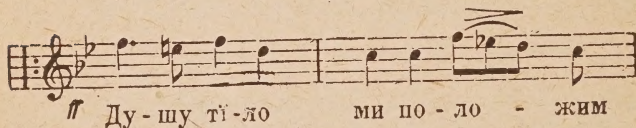

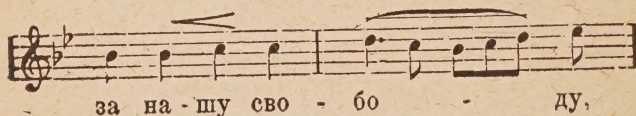

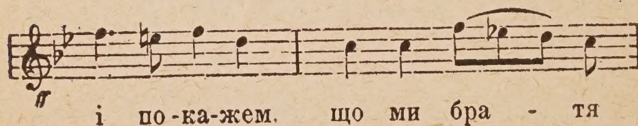

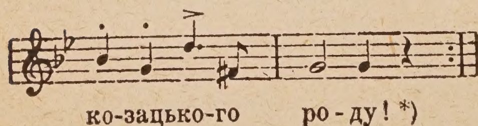

---

*) Репетицію, другий раз, співаєть ся з запалом скоро.

Наливайко, Залізняк і Тарас Трясило
Кличуть нас із за могил на святеє діло.
Ізгадаймо славну смерть лицарства-козацтва,
Щоб не втратить марне нам свойого юнацтва,

2 { Душу, тїло ми положим за нашу свободу,
І покажем, що ми братя козацького роду!

Ой Богдане, Богдане, славний наш гетьмане!
На що дав ти Україну Москалям поганим?!
Щоб вернути її честь, ляжем головами,
Назовем ся України вірними синами!

2 { Душу, тїло ми положим за нашу свободу,
І покажем, що ми братя козацького роду!

Наші братя Славяне вже за збрую взялись,
Не діжде ніхто, щоби ми по заду остались.
Поєднаймось разом всї, братчики Славяне!
Нехай гинуть вороги, най воля настане!

2 { Душу, тїло ми положим за нашу свободу,
І покажем, що ми, братя, козацького роду!

Слова П. Чубинського.

Засвистали козаченьки.

пісьня народна.

Tempo di Marcia. Не скоро.

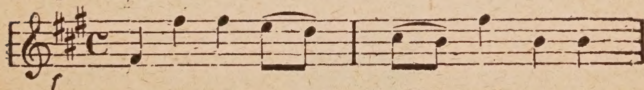

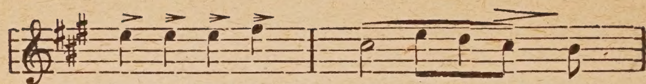

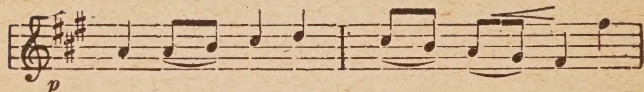

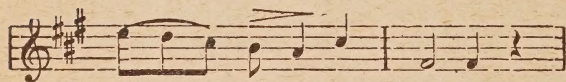

Не плач, не плач. Марусенько, не плач, не жури ся
За свойого миленького Богу помоли ся
Стоїть місяць над горою, та сонця не має;
Мати сина в доріженьку слїзно провожає:
Прощай, милий мій синочку, та не забари ся,
За чотири неділеньки до дому верни ся
Ой рад-би я, матусенько, скорійше вернуть ся
Та вже щось мій вороненький в воротах спіткнув ся.
Ой Бог знає, коли вернусь, в якую годину,
Прийми-ж мою Марусеньку, як рідну дитину.
Прийміть її, матусенько, всї у божій волї,
Бо хто знає, чи жив вернусь, чи ляжу у полї?
Ой радаб я Марусеньку за рідню приняти,
Та все не так вона мене буде шанувати.
Ой не плачте, не журітесь, в тугу не вдавайтесь,
Заграв мій кінь вороненький, назад сподївайтесь!

Супр. форт: Рубець 100 укр. пісень ч 87.

Понїміли по Вкраїнї...

Marziale. Муз. Ост. Нижанковского

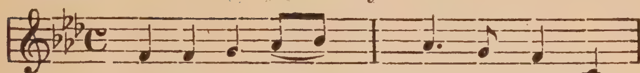

1. По - нї - мі - ли по Вкра - ї - нї
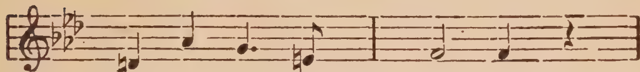
бан - ду - ри, тор - ба - ни;

Де лиш гля - неш, сум - но, ти - хо,

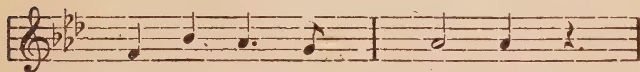

що аж сер - це вя - не.

А - нї ко - бзи го - ло - сно - ї,

ду-ми не чу - ва - ти,

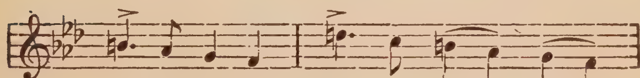

пла-че батько, плачуть дї - ти,

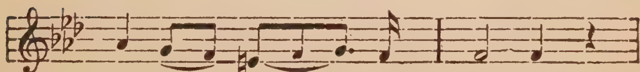

пла - че ста - ра ма - ти.

2. Січ, козацтво, отамани
Мов у море впали,
Сила й воля, правда й слава
В безвісти пропали.
Київ славний золотоверхий
З баштами, з церквами
Зажурив ся, засмутив ся,
Бо в нім тихо стало

3. І Дніпро вже филеньками
Не гримить так грімко;
Водоспади не падуть так
Із скал шумно, стрімко.
І він, батько, зажурив ся,
Що вже байдаками
Не укриєсь сивоусий,
Не звенить піснями.

4. Все зниміло, все пропало...
Тілько ся лишили
Чорним шляхом по Вкраїні
Кургани, могили.
Ах! і тії пощезають,
Заростуть травою,
Лиш лишить ся жаль і смуток
І око з слезою.

Слова Ю. Федьковича.

За Русь!

Marsiale. Записав Остап Нижанковский.

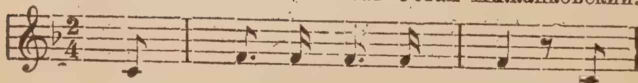

хід по - ра, по - ра! Вже

сур - ми за - тру - бі - ли і

в ба - ра - ба - ни би - ли! Тра -

ра, тра - ра, тра - ра Бі -

да вра - гам! Гур - ра!

2. За рідний руський край
Житє своє віддай!
Добро своє, родину,
За нашу Україну;
За Русь у бій спішім,
За Русь і кров несїм!

3. Як любиш нарід свій,
Спішім за него в бій!
За нарід і за віру
Несїм себе в офіру;
За Русь, за Русь гурра!
У бій гурра! гурра!

Мельодию і слова подав Іван Г. . . н.

Пісня руських хлопів радикалів.

1. Я - кий то ві - тер шу-мно

гра - є від Ся - ну, Пру -та до Кар -

пат? Я - ке то ди - во ви - зи -

ра - є Із тих нуж-ден-них хлопських

хат? Із тих нуж-ден-них хлопських-

хат? Гей-же враз, гей-же враз, гукне -

мо, А - би й слі - пі - ї нас пі -

зна - ли: Ми є ті, що вас всїх
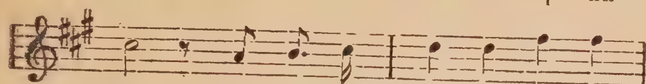
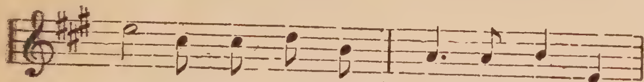

2. Ми ті, що гнули ся, як лози,
Були покірні, як вівця,
Котрим неволя, кров і сльози
Ще не доїхали кінця
Гейже враз і т. д

3 Ми ті оферми, ті рекрути,
Гарматне мнясо на війну,
Ті, що їх кривда й голод лютий
Жене за море в чужину.
Гейже враз і т д.

4. Ми ті, що платимо податки,
Собі-ж лишаєм труд і плач,
Котрим державні всї порядки
Є тілько горе, тілько драч.
Гейже враз і т. д.

5. Ми ті, котрим заперті двері,
Запертий до свободи шлях;

Ми маєм права на папері,
А обовязки на плечах.
Гейже враз і т. д.

6. Та вже не довго тої муки!
Нам час не дати ся на глум.
Здіймуть ся дружні хлопські руки,
І просьвітліє хлопський ум!
Гейже враз і т. д.

7. Ми хочем вчить ся, поступати,
Бо кривда є сестрою тьми;
Для себе хочем працювати
І бути люди між людьми
Гейже враз і т д.

8. А всїх, хто явно або тайно
Нам ладить пута і ярем
Всїх дармоїдів радикально
Ми з свого краю виметем.
Гейже враз і т. д.

Зложив Іван Франко.

Гей на горі там женці жнуть.

Пісня народна.

Marciale.

1. Гей на го - рі там жен - ці

жнуть, Гей на го - рі там жен-ці

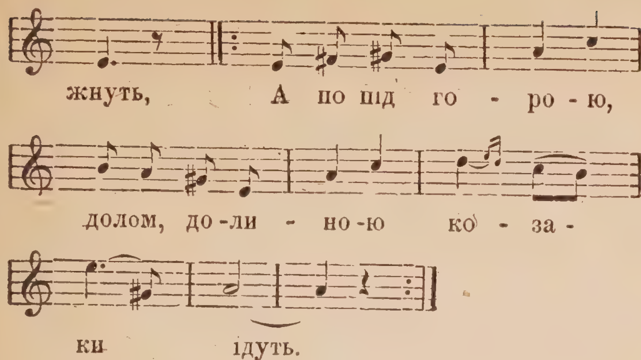

2. А по переду Дорошенко (2)
Веде своє військо,
2 Військо Запорозьке
Хорошенько.

3. По середині пан хорунжий, (2)
Під ним кониченько.
2 Під ним вороненький
Сильно дужий.

4 А по заду Сагайдачний, (2)
Що проміняв жінку
2 На тютюн та люльку,
Необачний!

5 — Гей! верни ся, Сагайдачний! (2)
Возьми свою жінку,
2 Віддай тютюн, люльку,
Необачний!

6. — Мені з жінков не возить ся, (2)
А тютюн та люлька
2 Козаку в дорозі
Знадобить ся.

7. Гей! хто в лїсї, озови ся! (2)
2 {Да викрешем огню,
Да потягнем люльки, —
Не жури ся!

Слова: у Я. Єдлічка: Собр. малор. пѣс. II. ч 9.

Не плакати нам!

З житєм. Музика Йосифа Кишакевича.

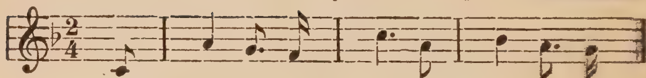

1. Не пла-ка-ти нам і сльо-зи не

лить, Не нам ко - за - кам те

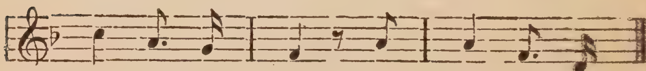

дї - ло ро - бить! Най пла-чуть Ля -

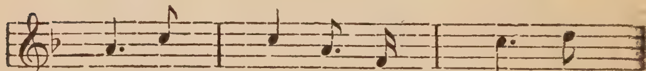

хи, най пла - че Мо - скаль, Здій -

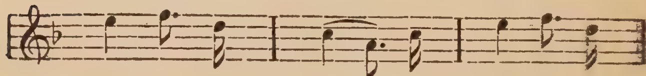

маймось в го - ру, ле - тї - мо у
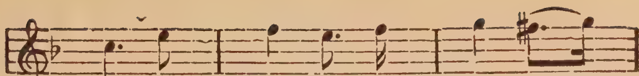
2. Не нам вже просить,
Не є ми раби,
Не нам вже тужить,
Ми вільні сини!
Гей скоро у бій,
Гей скоро ідім
Вкраїну вільну } 2
Ми знова здвигнім!

3. Гей скоро вперед,
За нарід-сімйю,
Най пташий той лет
Здійме нас в гору!
До бою, брати,
Соколом летім
Вкраїну вільну } 2
Ми знова здвигнім!

(Видавн. музичне Станісл. Бояна Ч. 12.)

Тече річка кервавая...

Пісня народна.

Marciale.

Записав Остап Нижанковский.

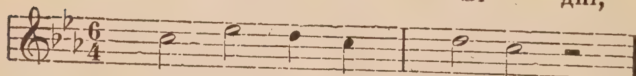

2. Приїдь, цїсар, подиви ся,
Які люди бідні. (2)

3. Бідні люде, бідні люде,
Бо Ляхи здрали, (2)

4. Що лишили по корові,
Жиди за довг взяли.

5. Беруть жиди по корові,
Цїсар бере діти, (2)

6. А деж нам ся нещасливим
На сьвітї подїти?

7. Підемо в сьвіт, в Бразилію,
Долї там шукати (2)

8. Там не будуть Ляшки-панки
З нас шкіри здирати. (2)

9. Бразиліє! Бразиліє,
Ой як ся нам маєш? (2)

10. Ми за тебе не чували,
А ти нам свитаєш. (2)

Співали „Соколи“ в Ріпчицях повіта Дрогобицкого.
Слова подав: Мих. Бачинський.

Марш руських дітий.

Пісня гуртова.

Marche.

1 Гей! там ді тво ра ру-ська йде!

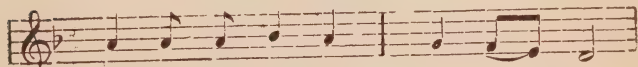

Гей на пе-ре ді стяг не - се,

А кра-ска стя-гу жов-тий цьвіт

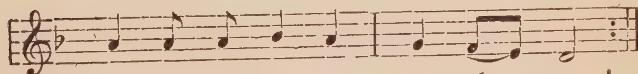

на си-нім по-ли, як бла - кить!

2. А на прапорі тім скала,
А під скалою видно льва,
І клич, що грімко в бій зове: } 2
За Русь Вкраїну, хто живе!

3. Гей! як скала ся, ми тверді,
Поляжем в бою, не в ярмі!
Бо хоч слабі ще дітьаки, } 2
Терпіти вчили нас батьки.

4. Як льви підемо в боротьбу
За України свободу!
І присягаєм: „Не спічнем, } 2
Поки кайданів не порвем!“

Слова Віри Лебедової. (Видавн. „Стан. Бояна“ Вип XX

Наша славна Україно!

Marciale. Музика: Ост Нижанковський.

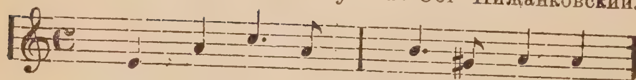

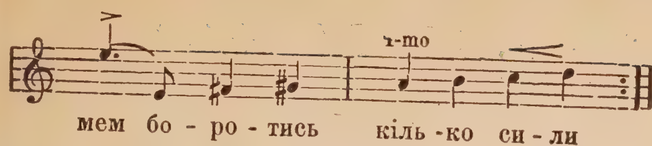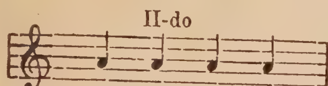

2. Дорога Твоя нам слава,
В серцю нашім Ти єдина,
Мила там, де степ широкий,
Мила там, де верховина.

3. Наша славна Україно,
В нас для Тебе серце бєть ся,
Повитаєш долї днину,
Свобода Тобі всьміхнеть ся.

4. Як ту землю не любити,
Таж за нею серце гине!
Ах, для неї тільки жити,
Для вільної України!

5. Хоть козацтво у могилї,
Ми для Тебе ще живемо,
Ворог вбить Тебе не в силї,
Проч гонить єго будемо.

6. Ми Тобі здобудем долю,
Краю рідний, укоханий.
І прогонимо неволю
І розломимо кайдани!..

Сильвестер Яричевский.

Розвивай ся ой ти старий дубе.

Maestoso.

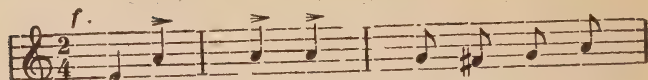

1. Роз-ви - вай ся ой ти ста-рий

ду - бе, зав-тра мо - роз

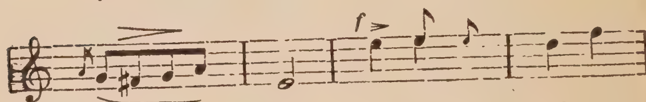

бу де Ви - би - рай ся

мо - ло - дий ко - за - че, зав тра

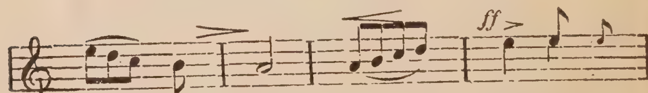

по - хід бу - де Ви би -

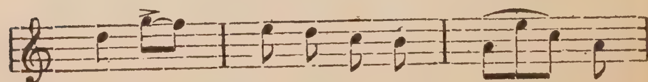

рай ся мо - ло - дий ко - за - че,
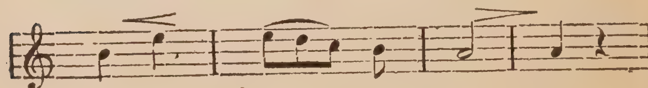
зав - тра по - хід бу - де.

2. Я морозу тай не бою ся, завтра розвину ся,
Я походу тай не бою ся, завтра виберу ся. (2)

3. Ой розвив ся тай у край дороги та дуб зеле-
[ненький,
Виїжджае тай з України козак молоденький. (2)

4. Ви галочки-сизоперочки, підоймїть ся в гору,
Ой ви хлопцї, славні Запорожцї, вернїть ся до
[дому (2)

5. Ой радіб ми тай підняти ся, туман налягає;
Ой радіб ми тай вернути ся, гетьман не пу-
[скає. (2)

6. Не так гетьман, та не так гетьман, як геть-
[маньская мати,
Хоче нами, нами козаками Турка звоювати. (2)

7. А ми єго тай не звоюєм, тілько роздратуєм,
Тілько нами, нами козаками, Дунай загар-
[дуєм. (2)

В. Матюк · Боян, ч. 8. (хор мужеский.)

На нуту: **„Розвивай ся ой ти старий дубе.“**

1. Розвивай ся, ти високий дубе,
Весна красна буде!
Розпадуть ся пута вікові, } 2.
Прокинуть ся люде.

2. Розпадуть ся пута вікові
Тяжкі кайдани,

Непобіджена злими ворогами
Україна встане. } 2.

3. Встане славна мати Україна
Щаслива і вільна,
Від Кубанї аж до Сяна річки
Одна, нероздїльна.

4. Щезнуть межі, що помежували
Чужі між собою,
Згорне мати до себе всї дїти
Теплою рукою.

5. Дїтиж мої, дїти нещасливі,
Блудні сиротята,
Годїж бо вам в сусїд на услузї
Свій вік коротати!

6. Піднїмайтесь на святее дїло,
На щирую дружбу,
Та щоби ви чесно послужили
Для матери службу.

7. Чи щеж то ви мало наслужились
Москві і Ляхови?
Чи щеж то ви мало наточились
Братерської крови?

8. Пора, дїти, пора поглядїти
Для власної хати,
Щоб ґаздою а не слугою
Перед сьвітом стати!

9. Розвивай ся, ти високий дубе
Весна красна буде!
Гей вставаймо, та еднаймо ся,
Українські люде!

10. Єднаймо ся, братаймо ся
В товариство чесне,
Най братерством, щирими трудами
Вкраїна воскресне!

Іван Франко

Марш соколів.

Я. Ярославенко.

1. Со - ко - ли, Со - ко - ли, ста -

вай - мо в ря - ди! Нас поклик „бо-

дрімось“ взи ва - є. В здо -

ро - во - му ті - лї здо - ро - ва ду -

ша, Де си - ла, там во - ля ви -

mf

та - є Як слав-но бу -

ва - ло ко - зацькі си - ни Бо -

ро - лись до смерти за - ги -

f

ну, Бо - ро тись бу - де-мо Со -

ко - ли всі ми, За Русь за сьвя-

1. 2.

ту, У-кра - ї - ну! Як ну!

Лети-же, соколе, далеко в степи,
У гори, луги, та лимани,
Прапор наш сокільський високо неси,
Під ним най народ вільний стане.
Як славно бувало козацькі сини,
Боролись до смерти-загину,
Боротись будемо Соколи всі ми,
За Русь за сьвяту. Україну!

Разом-же, Соколи, ставаймо в ряди,
У бій за прапором, гей сьміло,

До праці для неньки у вічні часи,
Несїмо все душу і тїло
Як славно бувало..

Не пора!

Marciale. Записав Денис Січинський

1 Не по - ра не по - ра не по -

ра Мо-ска - ле - ви й Ля -

хо - ви слу жить! До-вер -

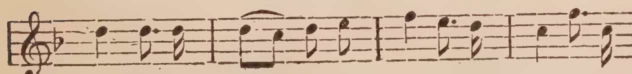

шилась У - кра - ї-ни кривда ста - ра, нам по-
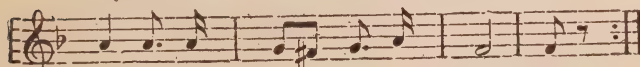
ра для У - кра - ї - ни жить!

2. Не пора, не пора, не пора
За драпіжників лить свою кров
І любити царя, що наш люд обдира, } 2)
Для України наша любов.

3. Не пора, не пора, не пора
В рідну хату вносити роздор,
Най пропаде незгоди проклята мара!
Під України єднаймось прапор!

4. Бо пора се великая єсть!
У завзятій, важкій боротьбі
Ми поляжем, щоб волю і щастє і честь
Рідний краю здобути тобі.

(Видавн. „Станісл. Бояна“ ч. 1.) Слова Івана Франка

Ляхівка.

(Застольна пісня.)

Marciale. Мзка . О. Н

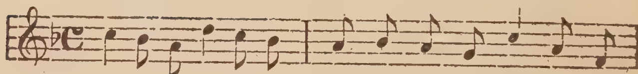

1. Ви-пемо, випемо, та всїх Ляхів ви-пре-мо

геть за Сян! Збо-ре-мо, збо-ре-мо,

та зем-ли-цю з'о-ре-мо, власний лан!

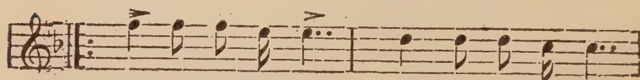

Ча-рочки дзїнь дзїнь. Ви-пем та й а-мінь

по-тім бу-ки в ру-ки згинь Ля-ше згинь!

Ча-роч-ки дзінь дзінь.. ви-пєм тай а-мінь;

по-тім бу-ки в ру-ки, Згинь Ля-ше згинь.

2. Годї нам, годї нам
Потурати злодіям, —
Тим Ляхам!
Бідоньки, бідоньки
Чинять сї сусїдоньки —
Кривда нам!

Чарочки дзїнь — дзїнь..
Випєм тай амінь,
Потім буки в руки
Згинь Ляше згинь!

3. Сонечко, сонечко,
Виглянь у віконечко,
Привітай
З волею, з волею,
З таланом та долею
Рідний край!

Чарочки і пр.

Микола Вороний.

„Січ“ в поході.

Marciale. (Декотрі:) вряд ставай!

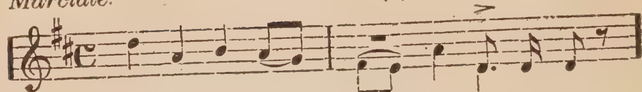

1. Гра-є трубка вряд ста вай!

(Декотрі:) ленти цьвіт,
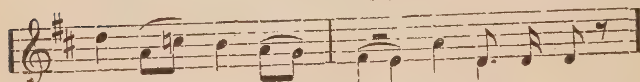
Чер-во ні є лен ти цьвіт,

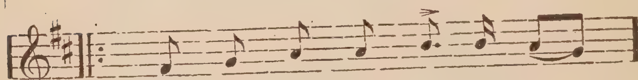

По-зір, мо-лод хлопче, май!

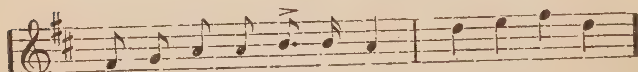

В пра-во! в лі-во! Січ в похід!- В право! в лі-во!

Січ в похід!

Січ в по-хід!

2. Машерують, піснь гуляє,
Підоймає в жилах кров,
В такт оден всім серце грає,
Спільна думка морщить бров,
Підоймає в жилах кров

3. Вють ся наче довгий змій,
Курень в похід! крок держи!

Мов герої йдуть на бій,
Та не крови не з людьми.
Курень в похід! кров держи!

4. Як ударить дзвін трівогу,
Як затліє стріха хат,
Линуть хлопці на підмогу,
Чи там ворог, чи там брат,
Чи там ворог, чи там брат.

5. Наче в танець „Січовик“
У огнисту скаче піч.
Бо до жару з діда звик,
Бо страху не знає „Січ“
Бо страху не знає „Січ“!

6. А за труд свій, за посьвяту
Лаврів слави не беруть,
Бо найкращу дасть їм плату
Власне серце, власна грудь
Власне серце, власна грудь.

Віра Лебедова

Січова пісня.

Маршове темпо. Мельодія народна

1. Гей Січ і - де, красен мак цви-те!

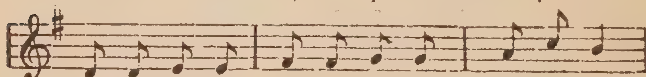

Ко-му прикре на-ше ді - ло — нам во - но

сьвя-те Ко-му прикре на-ше ді - ло,

нам во - но сьвя-те.

2. Гей Січ іде
Топірцями брень!
Кому люба чорна пітьма,
А нам ясний день.

3. Гей Січ іде,
Мов пчола гуде ..
Разом руки, разом серця,
І гаразд буде

4. Гей Січ іде,
Підківками брязь!
В нашій хаті наша воля,
А всім зайдам зась!

Іван Франко.

Марш Січовий.

Marciale. Мельодія народна.
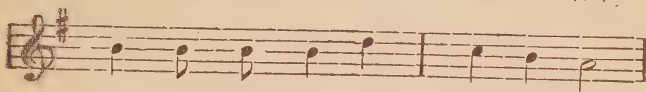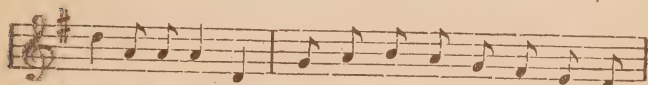
2. Гей! на переді кошовий
Гей! як той орел степовий,
Гей! як той орел, наше славне товариство
Гей! машерує раз, два, три!

3. Гей! а по заду осавул,
Гей! твердий хлопець як той мур і т. д.

4. Гей! а по боках четарі,
Гей! то сторожі огневі — і т. д.

5. Гей! отамане батьку наш,
Гей! веди батьку в перед нас — і т. д.

6. Гей! не зальлє нас вражий вал,
Гей! бо з нас кождий радикал — і т. д.

7. Гей! молод хлопче, позір-май
Гей! та до Січи приставай — і т. д.

8. Гей! наша Січа дорога,
Гей! як та мати всім одна — і т. д.

9. Гей! повій вітре з синих гір,
Гей! на прапор наш, на топір — і т. д.

10. Гей! повій вітре зі степів,
Гей! дай нам силу козаків — і т. д.

11. Гей! дай нам силу й відвагу,
Гей! Україні на славу — і т. д.

Клим Обух.

Марш Гайдамаків.

Marciale. Записав Ост Нижанковский.

1. Ми Гай-да-ма ки ми всі о-дна-кі

ми не - на - видим ляц-ко є яр-мо

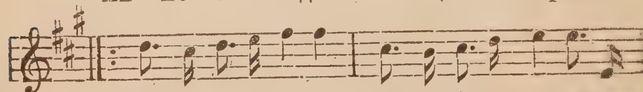

Йшли діди на муки, пі-дем і правнуки, ми

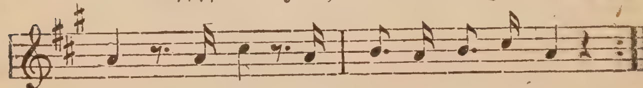

за на-род жи - те сво - є да-мо.

2 Сьвітом забуті,
В кайдани скуті
Вип'єм ту чашу повну вже у щерть,
Бо за ту єдину
Неньку Україну
Готові ми на муки і на смерть.

3 Не тіш ся враже!
Сотка поляже,
Тисяч натомість стане до борби.
За гірку зневагу
Склали ми присягу
Вести борбу — неволені раби

4. Наша присяга
Бог, честь, відвага,
Воля Вкраїни, скривджених добро —
Ними ся клянемо,
Пок' живі будемо
Ломить, палить кайдани і ярмо!

5. Пірвем кайдани
Які тирани
Кріпше і кріпше сковують що дня,
Бо ми Гайдамаки,
Як один однакі
Ножів, ні куль не боїмовь й огня!

6. В бій, Гайдамаки!
Ми всї однакі,
Нам вже доїло ляцькеє ярмо,
Йшли діди на муки,
Підем і правнуки,
Ми за народ житє своє дамо!

Слова Мих. Бач.

Гей! не дивуйте добрії люде.

Tempo di Marcia. Grave. Sempre sforzando.

ff

Гей! не ди - вуй-те до-брі - ї

лю - де, що на Вкра - ї - ні пов-

ста - ло! Там за Да - ше-вим,

під Со - ро - ко - ю множество

Ля-хів про - па - ло; там за Да -

ше-вим, під Со - ро - ко - ю

множество Ля-хів про - па - ло.

Гей! Перебийніс просить немного,
Сїмсот козаків з собою, —
Рубае мечем голови з плечей,
А решту топить водою.

Ой, пийте, Ляхи, води-калюжі,
Води болотянії;
А що пивали на тій Вкраїні
Вина та меди ситнії...

Дивують панки, вражії синки,
А що козаки вживають,
Вживають вони щуку рибаху,
Ще й саламаху з водою.

Ой чи бач, Ляше, що наш Хмельницький
На Жовтім піску відбив ся?
Од нас, козаки, од нас, юнаки,
Ні один Ляшок не вкрив ся.

Ой, чи бач, Ляше як козак пляше
На сивім коню горою!
З мушкетом стане, аж серце вяне,
А Лях од жаху вмирає.

Ой, чи бач, Ляше, що по Случ наше,
По Костяную могилу,
Як не схотіли, забунтували,
Та й утеряли Вкраїну.

Ой, та зависли Ляшки, зависли,
Як чорна хмара на Вислї;
Не попустимо Ляхів із Польщі,
Поки нашої жизности.

Гей! ну, козаки, гей! та у скоки,
Та заберімо ся в боки:
Загнали Ляшків геть аж за Вислу,
Не вернуть ся й за три роки...

Укл. на хор муж. з форт.: Лисенко, Зб. укр. пiс. I. ч. 15.

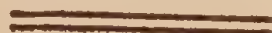

Ой, ти тату, тату наш!

(Богданови Хмельницькому.)

Marciale. Energico. Записав Остап Нижанковский.

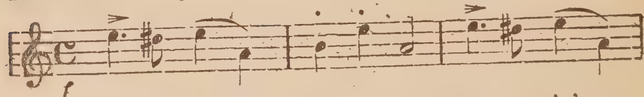

1. Ой, ти та-ту та-ту наш! Де по-дів'єсь

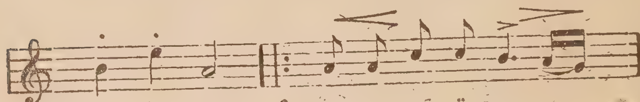

ма-му нам? Чи ти є-ї та-ту

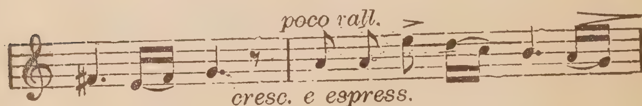

та про-дав, чи ти є-ї та́-ту

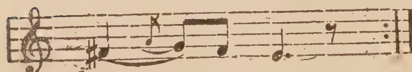

про-мі-няв?

Конець II. строфи:

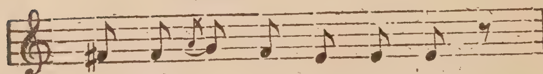

та на той бік пе-ре-дав.

2. Анї я ї не продав,
Ні я єї проміняв:
Тільки я ї хлопцям-риболовцям
Та на той бік передав.

3. Ой, Богдане, наш пане!
Наш преславний гетьмане!
Нащось Україну запродав?
Нащось Україну Москалеви дав?!..

Пісня народна, сьпівав: О. Глїбовицкий у Циганах коло Залїщик.

Максим козак Залїзняк.

Tempo giusto di Marcia.

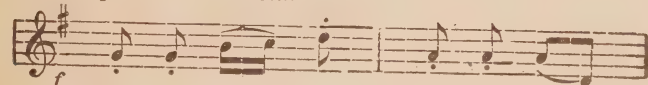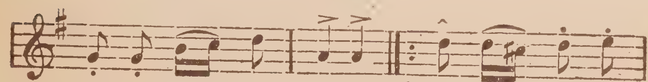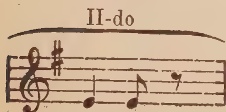

2. Зібрав війська сорок тисяч
В місті Жаботині,
Обступили город Умань
У одній годині.

3. Обступили город Умань,
Поробили шанці;
Як вдарили з семи гармат
У середу в ранці,

4. Як вдарили з семи гармат
У середу в ранці,
Накидали у годині
Ляхів повні шанці.

5. Не одная лядська вдова
З города втікала;
Не одная бідна мати
Із дітьми прощалась.

Супров. фортеп.: Лисенко, Зб. укр. піс. І. 12. і Рубец 100 укр. піс. 51.

Сокільський гимн.

Болгарська мельодія: „Шумі Маріца...“
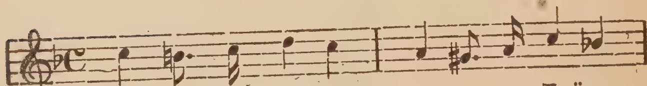
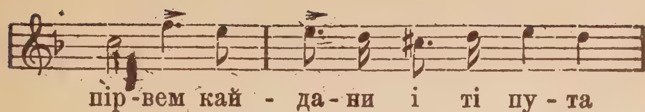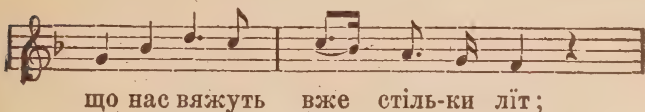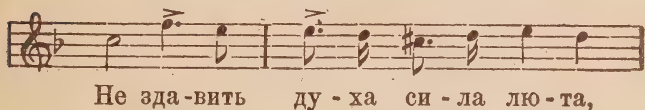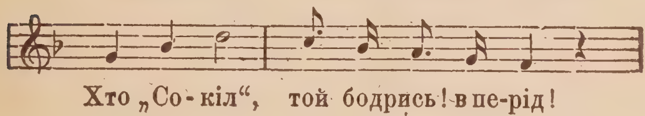

2. Віри прапор над нами сияє,
Надїя сили нам додає;
Любов нас всїх у ряди єднає,
А в бій Сокіл вже нас поведе!
Пірвем кайдани і т. д.

3. Гей! в гору серця, а грудь при груди,
Сокіл збирає нас у ряди.
Прийми Вкраїно нашії труди,
Борцям-витязям благослови!
Пірвем кайдани і т. д.

Слова: **Михайло Іванець.**

Наймитова пісня.

На нуту: „Течуть річки кервавії до самого Відні“.

Гей нікому так не горе,
Як наймиту тому, (2)

Що виробив свою силу
Сам не знає кому. (2)

Люди ним ся наробили
А навіть без плати; (2)

Де вироблв свою силу,
Не знати, не знати. (2)

В ріднім селї наробив ся,
Лихо му платили, (2)

Хиба тільки одежинов,
Що вже зносили. (2)

Та деж твоя наймиточку
Та де твоя сила? (2)

На богацьких нивах-полях
Там мене лишила. (2)

(Амер. Свобода ч. 8. з р. 1906.) А. Ґн.

Червоний прапор.

Сьпіває ся на нуту: Який то вітер шумно грає?

Кати навикли поливати
Вкраїну кров'ю і слїзьми,
Але як прийде день одплати,
Судити будемо їх ми!
Судити будемо їх ми!

Хай росте, хай гримить вільний спів,
Наш прапор плине понад трони,
Він несе помсти грім, люду гнів,
І вільний він сіє сів,
А колїром увесь червоний:
На йому кров робітників!
На йому кров робітників!

Кати силкують ся кайдани
Іще міцнїшими зробить,
Та з тюрм усїх — руїна стане,
І тільки добре буде жить!
І тільки добре буде жить!
Хай росте, хай гримить...

Вже лад старий схитнувсь і пада,
Життя нове його змете, —
Робитиме гуртом громада
І все, що зробить, — спільне те!
І все, що зробить, — спільне те!
Хай росте, хай гримить...

Гей разом, браття, всї до бою,
Щоб думка всїх одна вела!
Де ж найде хто такую зброю,
Щоб вільний люд зломить могла?
Щоб вільний люд зломить могла?
Хай росте, хай грімить...

Тиранів геть із глитаями!
Хай згине рабський сьвіт старий!
Сотворим вільними руками
Нове життя і лад новий!
Нове життя і лад новий!
Хай росте, хай гримить..

За Червіньским — Л. Яворенко.

Тюрма за волю.

Маршове темпо. Ост. Нижанковский.

1. Я не бо - юсь тюр - ми нї

ка - та, Во - ни для ме - не ие стра -

шні! Сра-шнїй тюр - ма у рі - дній

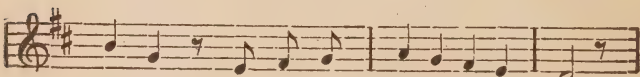

ха - тї, не - во - ля в рідній сторо - нї.

2. Менї не стид носить кайдани
За волю краю і братів,
Позор*) — золочені жупани
Носить нанявшись до катів.

3. Нехай нас мучать і катують,
А слова правди не убють;
Нехай кати всї бенкетують,
Час прийде — разом пропадуть...

4. Що нам тюрма! — то слава наша.
Ми всї тепер сидим в тюрмі,
Всї пєм одну ми скорбну чашу,
Одна вона, — тобі й менї!

*) Сором.

5. В кого єсть совість і надія,
Того ся чаша не мина;
Той випити її зуміє
Усю, усю, до дна, до дна!

6. Кого у краще віра гріє,
Тому ся чаша не страшна, —
Вона прибавить ще надії
І більше укріпить вона.

Слова: О. Я. Кониського

Марсельєза.

Гимн з часів великої французкої революції (1789-1804 р.)

1. Впе - ред, впе - ред, си - ни ро -

ди - ни! Сла - вутний день вже на - сту -

пив. Су - про - ти на - шо - ї кра -

і - ни Во - рог злий пра - пор ро - зпу -

стив Во - рог злий пра пор ро - зпу -

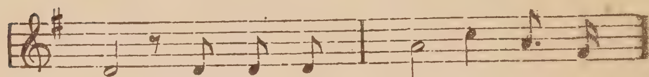

стив. Чи вам не чуть я - кі по

се - лах У - сю - ди сто - ни роз - да -

лись? На на - ших крі-вних, не - ве - се -

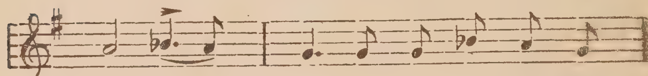

лих Во - ро - жі спі - си пі - дня -
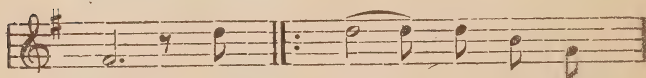
лись До збру - ї гро - ма -

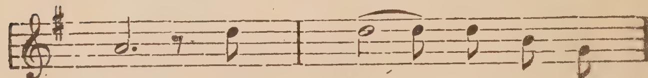

ди! Ста - вай - мо у ря -

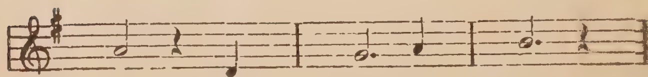

ди! Щоб вра жо - ю

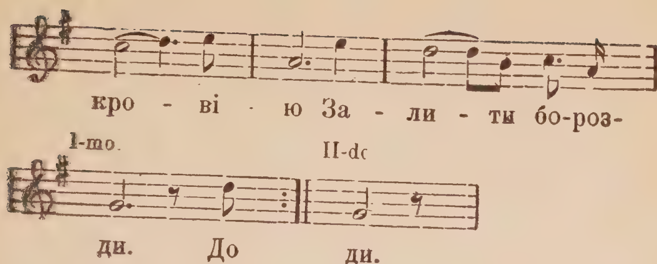

2. Чого шука отся ватага
Рабів обурених на вас?
Кого зляка' її зневага?
На кого пута ті? на нас! (2)
На нас, бездольні громадяни,
Хотять той сором нанести,
Щоб кинуть на нас знов кайдани
Та під неволю підвести.
До збруї, громадо!
Ставаймо у ряди,
Щоб вражою кровію
Залити борозди.

3. Ні, трепотіть ви, людоїди
І ви, ганебні зрадники!
Ось, вже помсти час надійде
Знайдуть ся на вас местники. (2)
Підіймуть ся і стар і молод,
Не забракує юнаків, —
Навіють на серце вам холод
І потрощать вам всі кісточки.
До збруї, громадо!
Ставаймо у ряди,
Щоб вражою кровію
Залити борозди.

4. О ти сьвята любов родини,
Ти нашу помсту уміцни!

Волю нашої України,
Єї честь ти відборони! (2)
Під нашим прапором побіда
Хай з'явить ся на поклик твій,
На вічні потім на нас літа
Свободи духом ти повій!
До збруї, громадо!
Ставаймо у ряди,
Щоб вражою кровію
Залити борозди.

(Із збірника пісень Січового Батька. Чернівці 1906)

Ляшок.

Жваво. О. Н.

1. Ї - хав Ля - шок мор - квя-ний,

а кінь бу - ра - - ко - вий,

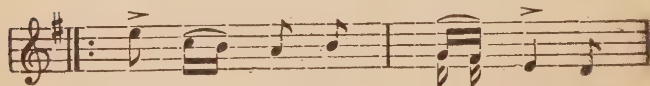

шап-ка на нім з о - гір - ка,

кон - туш ло - пу - хо - вий.

2. І шабелька з петрушки,
Похва із фасолї,
Пістолята з качана,
Кулї з бараболї.

3. І сїделце гарбузове,
Стремена з берези,
Як ся напив киндибалу,
То став нетверезий.

4. Їхав Ляшок з України,
Під ним коник пляше,
Постерегли его свинї:
„Пожди-ко ти Ляше!“

5. Вийняв Ляшок шабельку,
Хтїв свинї рубати,
Свинї шаблю потрощили,
Нїчим воювати!

6. Ляшок вийняв пістолята,
Хтїв свинї стріляти,
Свинї кулї похапали,
Нїчим воювати!

7. І сїделце із'їли,
Ляшка проглотили,
Лиш стремена з берези
Остали ся цїлі.

а народні, — Головацкий Том II. ст. 485, ч. 22

Думка хліобороба.

1. Чор - не мо - є по - ле,

ни - во мо - я ми - ла,

Ой ко - би ти ни - во чор - на,

зо - ло - то ро - ди - ла!

2. Золото родила, шовки дорогії —
Може би ти прокормила діточки дрібнії. (2)

3. Діточки дрібнії, та як ластівята,
За ощипком простягають худі рученята. (2)

4. Худі рученята, личко западає, —
Як погляну на вас, діти, серце ми ся крае. (2)

5. Серце ми ся крає, в сльозах мої очи, —
Чи я на вас не гарую від рана до ночи? (2)

6. Від рана до ночи мокрий я від поту —
Ой маюж я заплатоньку за тяжку роботу. (2)

7. За тяжку роботу не маю сорочки...
Ой чомуж ти ниво родиш лише колосочки? (2)

8. Одним колосочком діток годувати,
А з другого колосочка податки давати.

Співав Др. К Трильовський. Слова: Олекси К-и.

Стоїть явір над водою.
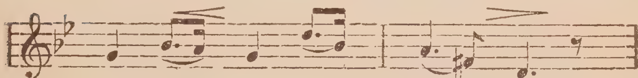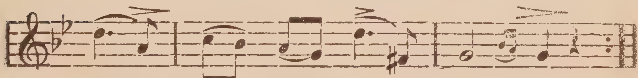
Не хили ся яворонькy,
Ще ти зелененький!
Не жури ся козаченьку,
Ще ти молоденький.

Не рад явір хилити ся,
Вода корінь миє,
Не рад козак журити ся,
Да серденько ниє.

Ой поїхав в Московщину,
Козак молоденький —
Оріхове сїделечко,
І кінь вороненький.

Ой поїхав в Московщину
Да там і загинув;
Свою милу Україну
На віки покинув.

Казав собі насипати
Високу могилу;
Казав собі посадити
В головах калину.

Будуть пташки прилїтати
Калиночку їсти;
Будуть менї приносити
Од родоньку вісти!,.

Я. Єдлічка: Собр. малор. піс. II. ч. 22

Січова пісня.

1. На у- ли- ци сур-ма гра - є,

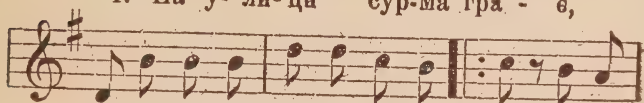

на у- ли- ци сур-ма гра є Гей! то Січ

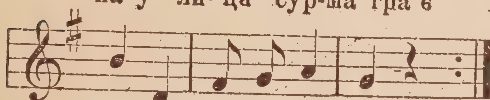

в по-хід ви-сту-па- є.

2. Пусти мене моя мати (2 р.)
Гей! та за Січев вандрувати. (2 р.)

3. Буду тобі день орати,
День орати, день косити,
Гей! три дні ціпом молотити. (2 р.)

4. Літа орел небесами (2 р.)
Гей! та над нами козаками (2 р.)

5. Гей! ти орле, ти соколе, (2 р.)
Гей! поведи нас в чисте поле. (2 р.)

6. За Русь нашу Україну (2 р.)
Гей! мем боротись до загину. (2 р.)

7. Буйний вітер повіває (2 р.)
Гей! там „Січ“ вправи відбуває. (2 р.)

8. А гаката подуріла (2 р.)
Гей! як червоні ленти вздріла. (2 р.)

9. Ми ся братя, не лякаймо (2 р.)
Гей! в товариство ся єднаймо. (2 р.)

10. В товаристві тая сила, (2 р.)
Гей! що гакату ме дусила. (2 р.)

11. Не будем їх виганяти, (2 р.)
Гей! самі будуть утікати. (2 р.)

12. Рускі хлопці радикали, (2 р.)
Гей! „Січ“ козацку заснували. (2 р.)

13. В кождім селї на Підгірю (2 р.)
Гей! Наша слава ходить в пірю. (2 р.)

14. Кождий хлопець, як та перла, (2 р.)
Гей! та співає „Ще не вмерла“. (2 р.)

Написав: Клим Обух і Ос. Довганюк.

Ой щож бо то за ворон.
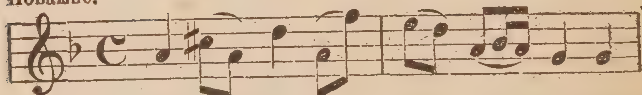
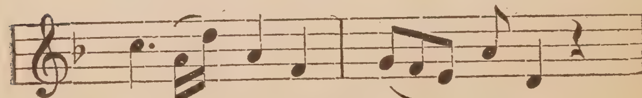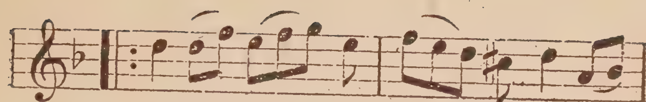

2. Збірайте ся, панове молодцї
Та все народ молодий,
Тай підемо, панове молодцї,
У той лїсок Лебедин.

3. Ой щож бо то, панове молодцї,
Щось у хмароньцї гуде?
Ой щось бо там, панове молодцї,
За пригодонька буде.

4. Рости, рости а клен дерево,
Рости в гору високо,
Поховали пана отамана
В сиру землю глибоко.

5. Рости, рости, а клен дерево,
Рости в гору ще вище,
Поховали пана отамана
В сиру землю ще глибше.

Лисенко: Збірн. укр. піс. II. 28.

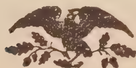

Згадка

1. Де Дні- про наш ко- тить хви- лї.
рве стрім-кі по- ро- ги,
там кра- ї- на все зе- ле- на,
слав-ний край роз- ло- гий.
Там ко-за-цтво ви- ро-ста-ло,
сла- ви во- лї до- бу- ва- ло,
У- кра- ї- но! У- кра- ї- но,
слав-ний край ко- за- чий,

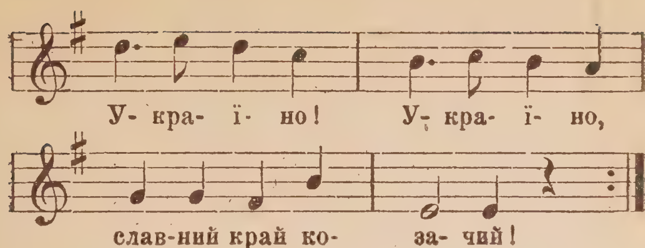

2. Там, де Чорне море грає,
Бог, Днїстер хвилюють,
Де шляхами, де степами
Чумаки мандрують!
За народ там і за віру
Ніс житє козак в офіру.
Україно! Україно, славний край козачий!

3. Там була і Січ лицарська,
Там були гетьмани,
Їх затямив Дон і Кубань,
Тямлять їх лимани!
А пред ними у Стамбулї
Крив ся Турок в Едикулї.
Україно! Україно, славний край козачий!

4. І не стало Запорожя,
Вже нема гетьманів,
Над степами України
Чути звук кайданів.
І мов сонця цьвітка в поли
Воскресеня жде і волї
Україна, Україна, славний край козачий!

Слова В. Н. Масляка. Музика Мих. Вербицкого.

Дубінушка

(Пісня російска).

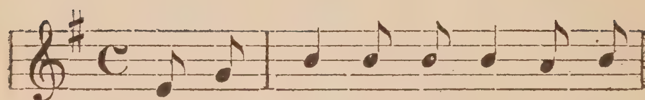

1. Мно- ґо пе- сень сли- хал я в род-

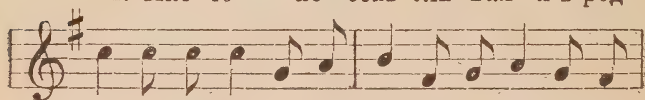

ной ста-ра-не, о- ні радость і ґо- ре мне

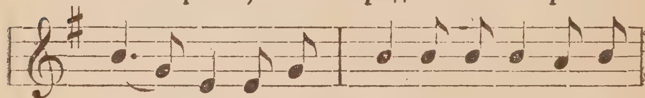

пе- лї. А з тих пе-сень ад-на в память
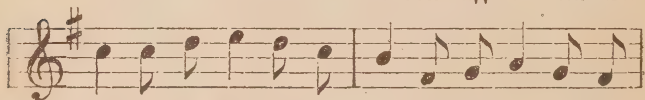
вре-за-лас мне, е- то пе-сня ра-бо-чой ар-
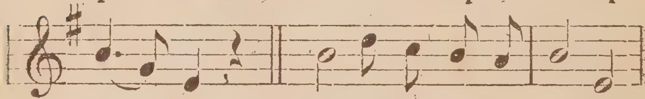
те- лї. Гей! ду-бі-нуш-ка у-хнем,

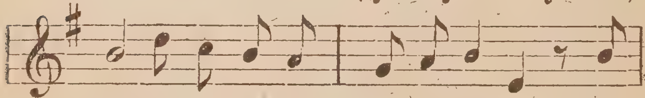

гей! зе-льо-на- я са-ма пайдьом, пай-

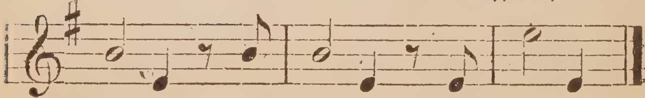

дьорнем, пай-дьорнем, да у-хнем!

2. Анґлічін мудрец чтоб работе помочь,
Ізобрьол паровую машину,
А наш русскій мужік, когда горе не в мочь,
Прінял ся за радную дубіну.
Гей! дубінушка і пр.

3. Деревенскій наш поп абдірает народ
І крестянскія деньґі считает,
А наш дяк а з дячком в етом деле сьвятом
Преусердно ему памаґает.
Гей! дубінушка і пр.

4. Єсть пад Плевной курґан, до сех пор он стоїть,
Єще кості пабітіх не зґнілї,
Штоб уґодіть царям, етім ворам-катам,
Сорок тисяч салдатоф сложілї.
Гей! дубінушка і пр.

5. І настанет пара, да праснеот ся народ
І разґньот нахільонную спіну,
І на ката-царя і на вражіх паноф
Он затянет радную дубіну.
Гей! дубінушка і пр.

Мельодия і слова записані від А. Он.

Про Швачку.

Поволи.

1. Гей хвалив ся та ко-зак Швач-ка,

con bravura
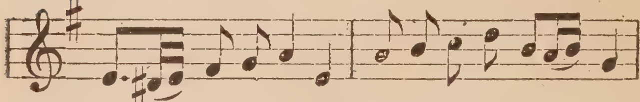
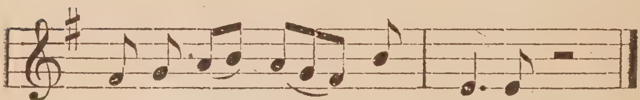

2. Гей, казав єси, козак Бондаренко,
а що славонька буде;
Гей, будем брати, та поли драти
та плечі латати.

3. Гей на козаченьків, гей на молоденьких
та пригодовька спала,
Гей що в середу, та в вечері
та усіх Москва побрала.

4. Ой побрали, тай попарували
усіх по два до купочки;
Гей, заглядають один на другого,
як сизі голубочки.

5. Ой побрали, тай попарували,
тай повезли возами, —
Ой оглянем ся на ту Україну,
тай обіллєм ся сльозами

6. Ой забрали тай попарували,
як тих голубів у парі,
Гей, засмутилась уся Україна
та як сонечко у хмарі.

Супров. фортеп.: Лисенко, Зб. укр. піс. II. ч. 2.

Руїна Січи.

До маршу.

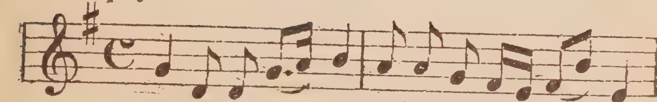

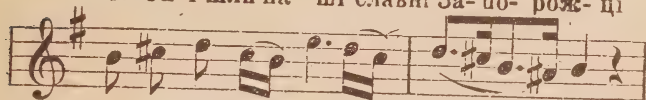

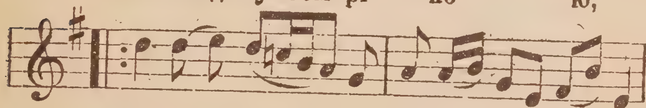

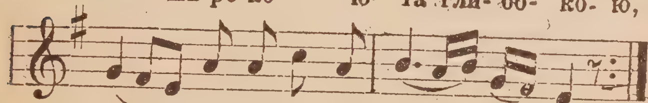

2. Ой а вже наші славні Запорожці
у великому жалю:
Ой не знали та поклонить ся,
Гей та которому царю.

3. Ой уклонили ся тому турецькому,
а що під їм добре жити,
Тільки за одно та неприятно,
Гей, що на свого брата бити.

4. Ой пише Москаль лист до Кошового:
„Ой ідїть до нас жити,
Що оддам землю та по прежньому,
Гей, по Двїстер границю“.

5. Ой брешеш, брешеш, превражий Москалю,
сеж ти хочеш обманити;
Ой як идем у твою землю,
Гей то будеш лоби голити.

6. Ой не бійте ся славні Запорожцї,
та цього нїчого,
Щеж я в свойому білому царстві
Гей, та не зрадив нїкого.

7. Гей ужеж тії славні Запорожцї
та й не веселі стали,
Ой облягли їх, облягли Москалї,
Гей всїма сторонами.

8. Вражії пани, руські ґенерали,
єретичії сини,
Край веселий, степ широкий
Гей, тай занапастили.

9. Ой тече річка та й невеличка,
та підливає кручі,
Заплакали Запорожцї,
Гей та в Туреччину йдучи.

10. Летіла бомба з московського поля,
та посеред Січи впала:
Ой хоч пропало славне Запорожжя,
Гей, та і не пропала слава!

Нар. пісня. Музику записав: Лисенко, Зб. укр. піс. т. I. ст. 6.

Шалійте!

Після мельодиї: „По морю..“ муз. Нат. Вахнянина.

1. Ша- лій-те, ша- лій-те, ска- же- ні ка-
ти! Го- дуй-те шпі- о- нів, бу- дуй те тюр-
ми! До бо- ю сто ти-сяч по-бор-ни- ків
ста- не, пі- рвем, пі- рвем, пі-
рвем ті кай- да- ви! За
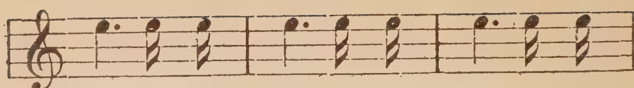
прав-ду, за во-лю, ми ста- не- мо

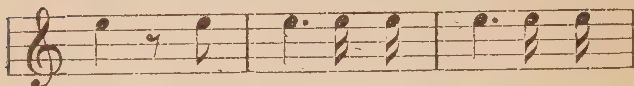

враз, Лан- ца ні ба- ґне- ти не
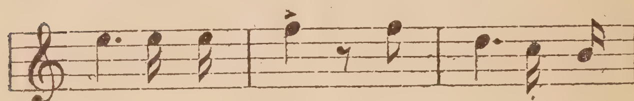
пострах на нас, Бо воль- но- го
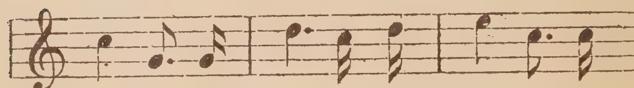
ду- ха не ску- ти в кай- да- ни. Бі-

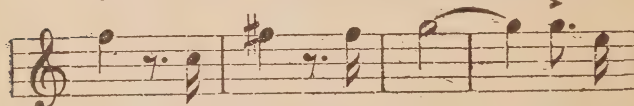

да, бі- да, бі- да вам, ти-

ра- ни!

2. Робітники духа! робітникам всім
Ми руки подаймо, на бій їх ведім,
Бо спільна усїх нас злучила недоля:
І труд і піт і кров, — кнут, неволя!
За правду, за волю і т. д.

3. Від краю до краю не громи гудуть,
Робітників полки злучені ідуть,
І поклик рокоче: вставайте, народи,
Прийшла пора, пора, — день свободи!
За правду, за волю і т. д.

4. Підвалини сьвіта валять ся старі,
Поблїдли неробя, дрожать опирі,
Бо зоря свободи вже сходить яскрава!
Для всїх, для всіх, для всіх рівні права:
За правду, за волю і т. д.

5 І вольні народи, як добрі брати
Полинуть до сонця, до щастя мети,
Розкуєсь, двигнеть ся і наша родина;
Одна, сильна, вільна Україна!
За правду, за волю і т. д.

Слова написав: Олександер К—а.

Довго ми терпіли...
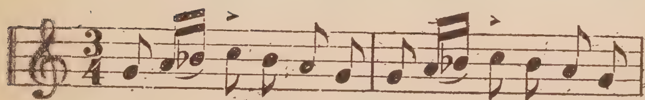
1. Дов-го ми терпіли, дов-го ми чекали,

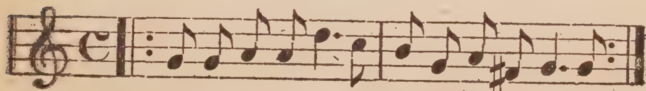

Вороженькі наші правду подоптали.

2. Вибила вже суду страшного година,
Воскресає з мертвих ціла Україна. (2)

3. Вибила година неволї тяжкої,
Упімнем ся братя ми о права свої. (2)

4. Ой затрублять труби, затрублять дзвінкії,
Готуйте оруже молоді й старії. (2)

5. Ой, підемо братя на жнива підемо,
Українї долю, волю принесемо. (2)

Слова: Левицького Василя, мельодію подав Семен Демидчук, записав Ост. Нижанковський в Залановї.

Ой зацвила черемшина.

(Січова пісня.)

Мельодія народна записав: О. Н.

Ой за- цви- ла че- рем- ши- на,

з не- ї цьвіт при- у- пав, Гей, гей!

з не- ї цьвіт при- у- пав.

Машерують козаченьки, бо такий приказ впав,
Гей, гей! Бо такий приказ впав.

Подиви ся моя мамо, тай у ту кватиру,
Спускає ся „Січ“ преславна з гори на долину.

А мій милий, чорнобривий, в-сам-перед ступає,
І ясною булавою на всї боки махає.

За ним славне товариство, як той мак, як той мак,
Ніженьками вибиває в оден такт, в оден такт.

Межи ними пан хорунжий, хоругов як той цьвіт,
За нев підуть козаченьки аж за море, на край-сьвіт.

А преславний осавула чогось бров насупив,
І козацкі свої вуса аж за вуха закрутив.

Ой ти славний осавуло, не сумуй, не сумуй!
А із нами козаками погарцюй, погарцюй!

Ой ти славний осавуло, не вдавай ся в тугу,
Вийде слава козацкая з Великого Лугу!

Лиш ставаймо, милі братя, в оден ряд, в оден ряд,
І наперед поступаймо, а нї кроку назад!

Переймім ся, милі братя, братским духом новим,
І за наше право стіймо з огнем в груди сьвятим.

А пропадуть вороженьки, мов туман, мов туман,
І хлоп руский в своїй земли стане пан, стане пан.

І засяє нова зоря на весь край, на весь край,
І від Тиси до Кубаня стане рай, стане рай!

Слова написав: Максим Залївняк („Зоря“).

„Мир вам братя“.

Музика Любовича.

1. Не ми- ри- тись ми- лі бра- тя,

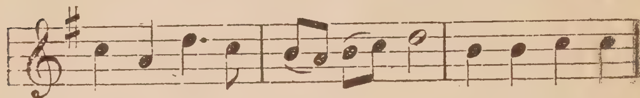

а бо- ро-тись ни- ні нам, Бо ша-лі- є

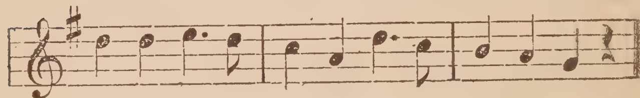

кат завзятий, смерть голосить Ру-си-нам.
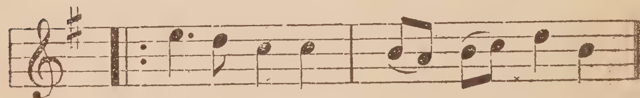
Гей! у бій ста- вай- мо ра-зом

грудь при груди до ря- ду! Кров, житє не
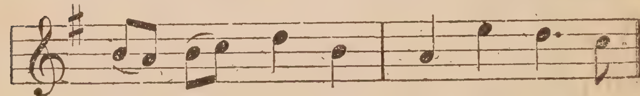
жаль від- да- ти за на- род і

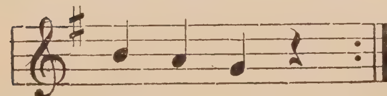

віт- чи- ну.

2. Гей у „Січи“ товариство!
Кличе сурма кошова,
Най воскресне Запорожців
Давна слава та грімка.
Разом, братя під прапор наш,
Най наш клич єго веде;
Тілько сьмілі пут не знають,
Тілько сьмілих воля жде!

Слова: Віри Лебедової.

Марш січовий.

(Співаєть ся на нуту „Соколи, соколи...“)

Написала Віра Лебедова.

---

1. У Січи! у Січи! гуртуймось брати,
Най слава козацька востане,
Най клич наш побудить дрімучі хати,
Взиває зривати кайдани.
Боролись завзято колись-то діди,
Кістками степи укривали,
В кітлах розжарених палились они,
На палях у Турка конали.

2. До бою! до бою! зве поклик і нас,
Та не на рушниці, шаблюки.
Инакша днесь збруя, инакший бо час,
В нас збруя просьвіти і злуки.
Доволї сварились колись-то діди,
Пора нам єднати ся нинї,
Лиш в лучности сильні добудуть сини,
І волї і щастя Вкраїнї.

3. Гей хлопції молодції! як мур всї тверді,
Погляньте на стяг наш там горі:
„Усї за одного, оден за усї!“
Сіяє на нашім прапорі.
Доволї ходили в ярмах вже діди,
Доволї згинати й нам спину,
Лиш сьмілим завзятєм поставлять сини
Вільну, самостійну Вкраїну!

(З „Громадського Голосу“ ч. 2. 1904 р.)

Поставали козаченьки.

(На нуту „Засвистали козаченьки“.)

Поставали козаченьки
Довгими рядами,
Загреміли сурми, трубц
На бій з ворогами.

А як ішли козаченьки
До славного бою,
Зашуміли всї прапори
Їм над головою!

А як в бій йшли, волї, слави
Славно добувати,
Присягали краще згинуть,
А стяг не піддати!

Присягали за Вкраїну
Житє положити,
І кайдани ворожії
З матери здоймити!

Пішли в похід козачеськи
Тільки стяг ще мріє,
А за ними буйний вітер
По могилах віє.

Віра Лебедова.

Україна.

(Марш.)

Слова і музика В. Сивенького

На ша слав- на У-кра- ї- на
на-ше ща-ст і і наш рай! Чи на сьві- ті
є кра- ї- на ще ми- лій-ша за наш край?
І в-ща-сли-ві її злі го- ди- ни
ми для не- ї жи-ве-мо, на Вкра- ї- ні,

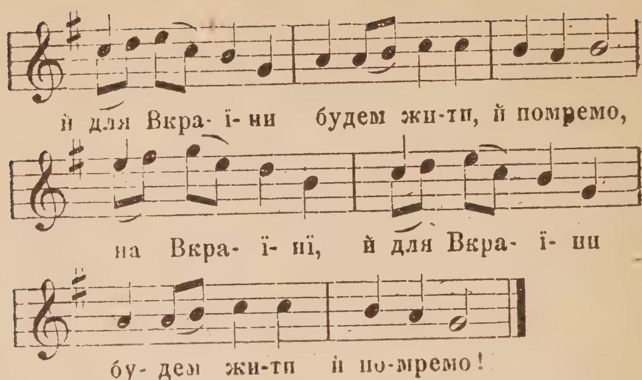

2. Нас не зможуть супостати
Взяти в кайдани свої,
Ми бороним наші хати,
Наші тихії гаї.
Не вмирає наша слава,
Не вмирає наша честь,
Бо живе в нас сила жвава, } 2.
Бо робітники в нас єсть.

3 Гей, хто хоче всім свободи,
Поєднаймось як брати!
Сонцем правди, сьвітлом згоди,
Боже, шлях наш осьвіти.
Хай забудеть ся недоля
І неслава давніх літ,
Щастєж рівне й рівна воля } 2.
Засяють на весь сьвіт.

„Чом-чом?“
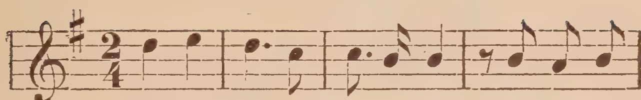
1. Чом? чом? чом? зе мле мо-я так лю-ба
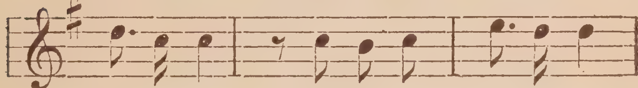
ти ме-ні, так лю-ба ти ме-ні?
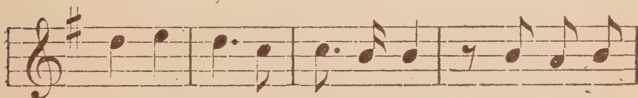
Чом, чом, чом, зе мле мо-я, ча-ру- є
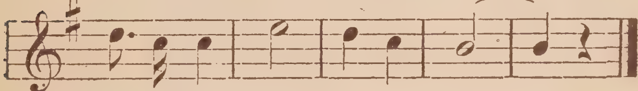
так ме-не кра- са тво- я?

2. Чим? чим? чим? манить мене
Пташні твоєї спів;
Душистий цьвіт лїсів?
Чим? чим? чим? манить мене
Водиця струй твоїх,
Що тут пливе?

3. Тим, тим, тим, дївчино знай,
Бо тут ти в перше сьвіт
Узріла в ярі лїт,
Тим, тим, тим, дївчино знай,
Бо води ті. лїси,
Твій рідний край!

4. Тут, тут, тут, діди твої
Пролили кров свою
За віру свободу,

Тут, тут, тут, усї твої,
Найближші серденьку
І дорогі!

Мельодия словінська, записав від М Дияковськоїї Остап Нижанковський 1893 р. Слова: Віри Лебедової.

Пісня пожарних соколів.

(Мельодія народна.)

Allegretto.

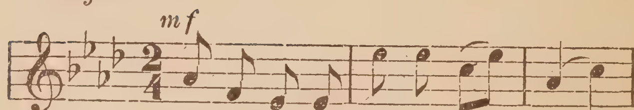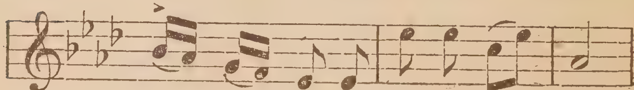

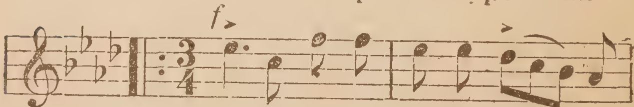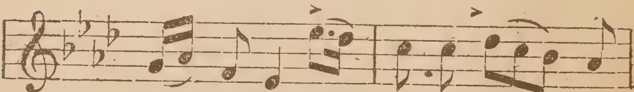

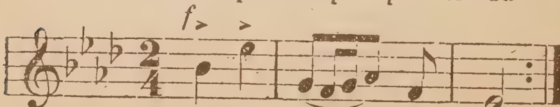

2. „Не лети огню, високо,
Не стели ся так широко
Нашу працю забираєш,
Сірий попіл нам лишаєш!“

3. Серце людям з болю рве ся,
Поломінь гуде, сьміє ся
Тай жене в чужі обори,
Жре стодоли і комори.

4. Ой, що тамки задзвеніло?
Та щож тамки згомоніло?
То Соколи в повнім кроці,
Сьвітить їм топір при боці.

5. Швидко лізуть драбинками.
Розривають жар гаками.
Парить пожар руки, ноги,
Не вступає ся з дороги.

6. А вітри му помагають,
Димом очи набивають,
Димом очи набивають,
Головеньки розкидають.

7. „Трубка кличе, трубка каже,
Зможемо тя, лютий враже!
Ворога бють менші сили,
Що ся разом получили!“

8. Стали хлопці ланцухами,
Воду подають ведрами,
Сикавкою мечуть струю
В поломінь ту скаженую.

9. Струя скаче щораз висше,
Поломінь паде все низше.
Впав огонь вже, загибає,
Соколятам ся кланяє:

10. „Перше міг я панувати,
Нині мушу загибати.
Страшив все я гори, доли,
Побідили мя Соколи!"

11. „Ми, Соколи, Русь бороним,
Від огню її хороним.
Як огонь нас не змагає,
Жаден ворог не злякає.

12. Наші руки, наші груди
Здусять вражу напасть всюди
Тай Русь Україну рідну
Зробим сильну і свобідну!"

(Календар „Просьвіти" в р. 1907.)

Молитва.

(Хорал.)

Maestoso. Музика Ост. Нижанковського.

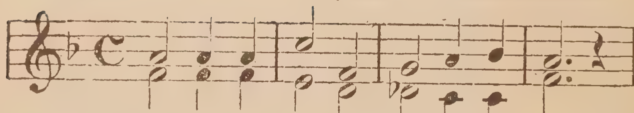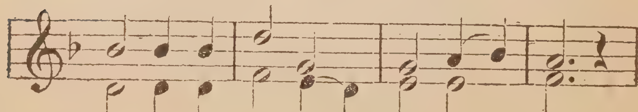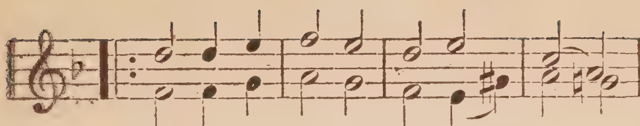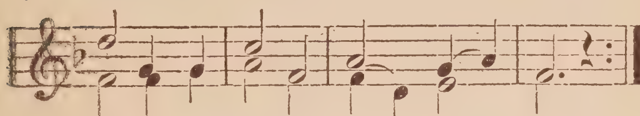

2. Не стало наших славних князїв,
Що боронили руський край;
Самі поборем ворогів,
Лиш Ти нам Боже помагай!

3. Русь перебула диких Татар
І лютих Турків-бісурман,
Та ще неволї скине тягар
І усьміхнеть ся віщий Боян.

4. Поки не висхне в Днїпрі вода,
Поти кров руська в жилах пливе;
Прокинесь сила молода
І Україна оживе.

Слова: Ів. Дуцько.

Ой і не гаразд Запорожці.

Поважно.
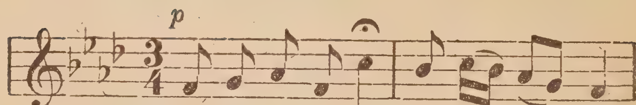
1. Ой і не га-разд За- по- рож- ці,

cresc. *espress*
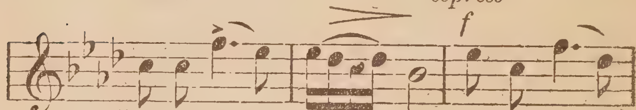
не гаразд вчи- ни- ли, степ ши-ро-кий,
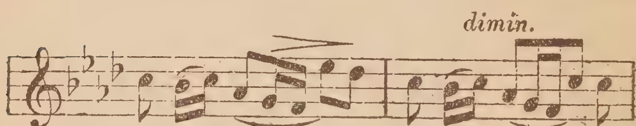
край ве- се- лий тай за- на- па-
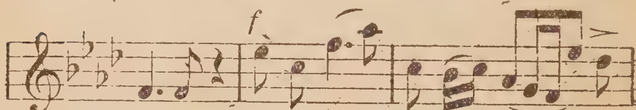
сти-ли, степ широкий, край ве- се- лий,

dimin.
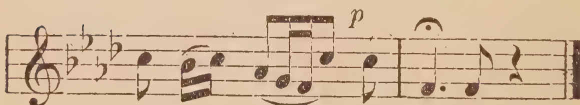
тай за- на- па- сти-ли.

2 Наступає чорна хмара,
І дощик із неба, —
Зруйнували Запорожє
Буде колись треба.

3. Ой і хоч гаразд, хоч і не гаразд,
Нічого робити, —
Буде добре Запорожцям
І під Турком жити.

Увл. форт.: Лисенко, Зб. укр. піс. II. 6.

Замовкли торбани..

Музику після Кікена зложив Ів. Лаврівський.

Поважно.

1. За- мов-кли тор- ба- ни, о-

глу- хли ма- буть, ні сьпі-ву, ні

ду- ми в ху- то- рах не чуть; Ли-

ше на мо ги- лах го- ло- сить во-

рон ко- за- чо- ї сла ви ста-

ро і го- мон. О - руська-я -

земле, о рід-на мо- я! ко-

ли то прийдем ми вже раз до до- бра? О

руська-я земле о рід-на мо- я, ко-

ли то прийдем ми вже раз до до- бра?

2. Де ділись-залілись ті давні часи
Славетні, гетьманські — де щезли вони?
Бувало отаман як склвче у бій,
Козацтво як хмара злетить ся як стій.
О руськая земле, о рідна моя!
Чи верне -- поверне та слава твоя?

3. В кайданах, в неволи козача семя;
По дворах шляхетських у наймах сестра,
А син на послугу пішов Москалям, —
На глум та на посьміх своїм ворогам.
О руськая земле о рідна моя!
Коли вже скінчить ся неволя твоя?

4. Прокиньте ся діти! наспів вже сей час,
Заплакана мати вже кличе на нас,
Щоб стать односердно за діло сьвяте,
А слава нам давна ще раз розцвите.
О руськая земле, о рідна моя!
Чей вже ми прийдемо колись до добра!

(Слова з Сьпіваника Костя Федьків, Львів 1899.)

Вже більше літ двісті

Мельодию записав Ф. Колесса в Стрийщині.

Andante.
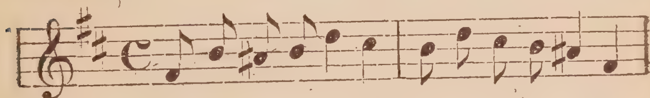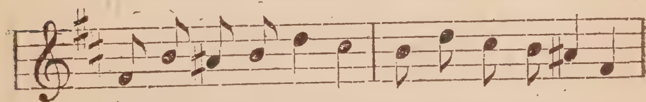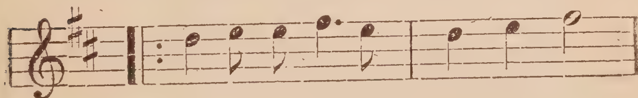
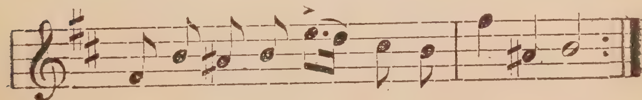

2. Не вийду козаче,
Не вийду соболю!
Хоч радаб я вийти,
Тай сама в неволї.
Гей у неволі, у тюрмі,
Під московським калавуром у ярмі.

3. У ярмі, в кайданах
Од часів Богдана,
Од його самого
В неволю оддана.
Гей ти Богдане, гетьмане,
Занапастив Україну і мене!

4. Із ратищ козацьких
Серпи поробили,
А гострії списи
На леміш зломили.
Деж наші конї-соколи,
І самії козаченьки, як орли?!

5. Ваші конї в плузї
А козак за плугом,
А вітер сумує,
Та говорить з лугом:
„Кинь плуг козаче, бери ніж,
„Та де здиблеш вороженька, там і ріж!“

6. Тодї всї янголи
Сам Бог сьвятий з неба
Вернуть твою волю
З неволї до тебе.
Гей ти Богдане, гетьмане,
Запродав ти Україну і мене!

Свидницький: „Літерат.-наук. Вістник“ 1901, кн. IV.

Чи знаєш, де країна тая мила?

Поволі. Музика Ост. Нижанковського.
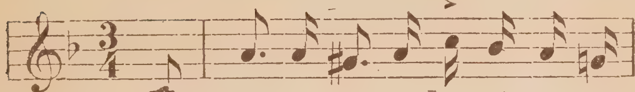
1. Чи зна-єш, де кра- ї- на та- я
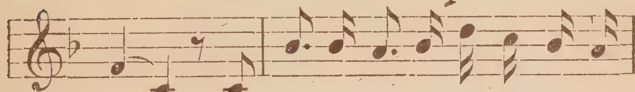
ми- ла, Де я- вір ріс, і де ка- ли- на

cresc.

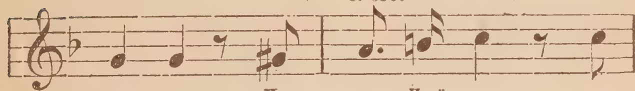

цви- ла, Де грав Дні-стер, де

espr.

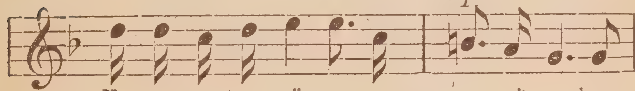

Га-лич пе-ча- лї- є, де руський край, де

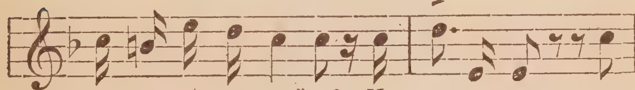

руське серце млї-є? Чи знаєш де, чи

rall.
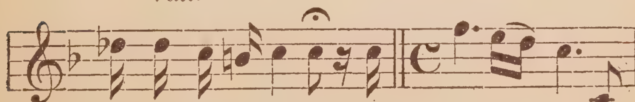
знаєш мо-я до ле? Ту- да, ту- да пі-
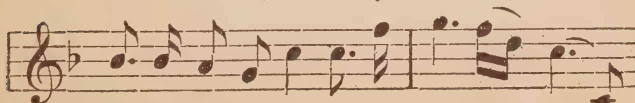
ду з тобов со-ко- ле, ту- да, ту- да пі-

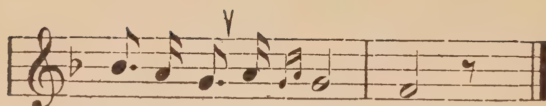

2. Чи знаєш, де та Левова палата,
А в мурах їй вибивана кімната,
Де образи по стінах золочені,
Де Лев наш, де? питають засмучені,
Чи знаєш де, чи знаєш моя доле?
Туда, туда піду з тобов соколе! (2)

3. Чи знаєш, де ті сині наші гори,
Де Черемош, де ті буйні ізвори,
Де рутин цьвіт з барвінком зеленіє,
Де Божий дух на землю з неба віє,
Чи знаєш де, чи знаєш моя доле?
Туда, туда підемо мій соколе! (2)

Слова Ю. Федьковича.

Ой спав пугач на могилі.

Протяжно.
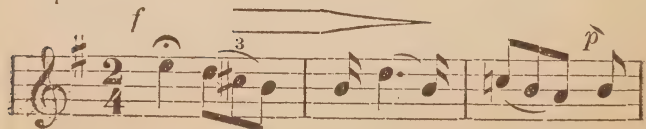
ги- лї тай кри- кнув він: „пу-гу!“

чи не дасть Біг ко- за- ченькам

хоч те- вер по- ту- цу

2. І день і ніч войни ждемо,
Поживи немає;
Давно була Хмельниччина
Що вже й не згадаєм!

3. Ой колись ми воювали,
Та більше не будем!
Того щастя й тої долї
По вік не забудем!

4. Та вже шаблї заржавіли,
Мушкети без курків,
А ще серце козацькеє
Не боїть ся Турків.

Супров. форт.: Рубец 100 укр. нар. піс. ч. 18.

Про козака Байду.

Andante moderato.

f

3

Ой, не Бай- да мед, го- рі-

лоч- ку, та не день, не два,

а ні од- ну ніч-ку та не день,

не два, а- ні о- дну ніч- ку.

Прийшов до него цар турецький:
Ой, щож ти робиш, Байдо молодецький? (2)
Ой, пю, царю, мед-горілочку,
Та не день, не два, та й не одну нічку. (2)
Покинь Байдо та байдувати,
Сватай мою дочку, та йди царювати. (2)
Твоя дочка поганая,
Гей, твоя віра, віра проклятая! (2)
Ой, як крикне цар турецький,
Та на свої слуги, слуги молодецькі: (2)
Возьміть Байду, та звяжіте,
Та й за ребро гаком, гаком зачепіте! (2)
Взяли Байду, та звязали,
Та й за ребро гаком, гаком зачіпали. (2)

Висить Байда на дубочку,
Та не день, не два, та й не одну нічку. (2)
Прийшов до його цар турецький:
Ой, щож ти бачиш, Байдо молодецький? (2)
Бачу я, царю, два дубочки,
А на тих дубочках сидять голубочки. (2)
Позволь, царю, лучка зняти,
Тобі на вечерю голубочка вбити. (2)
Ой, як стрельнув Байда з лука
Та попав царя поміж самі вуха, (2)
А царицю в потилицю,
А цареву дочку в саму головочку. (2)
„Тобі царю в землї гнити,
Байдї молодому мед-горілку пити!“ (2)

Лисенко: Зб. укр. піс. III. ч. 3. а.

Про Мороза.

(1655.)

Maestoso.

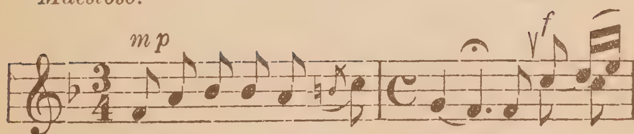

1. Ой Морозе, Мо- ро- зен- ку, Ти пре-
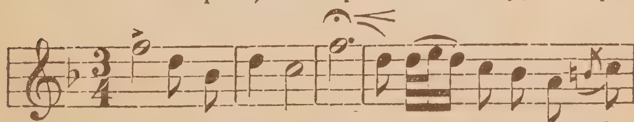
славний ко за-че! Гей! за то- бо-ю Мо- ро-

espress.

зен-ку вся Вкраї- новь- ка пла- че.

Гей! за то- бо-ю Мо- ро- зен ку

вся У- кра- ї- на пла- че.

2. Не так тая Україна, як те гордеє військо...
(Гей!) Заплакала Морозиха йдучи рано на мі-
[сто. (2)

3. Здибали ї три козаки та із замку їдучи:
(Гей!) Здибали ї три козаки та із замку їду-
[чи. (2)

4. Ой перестань, Морозихо, та по сині тужити,
(Гей!) Ходи з нами, козаками, меду, вина на-
[питись! (2)

5. Ой, пийте ви здоровенькі, та коли вам пєть ся,
(Гей!) Коло моїй головоньки все лишенько вєть
[ся. (2)

6. Та видите, мої братя, щось вино не пєть ся,
(Гей!) Ой десь-то мій Морозенко та з Ляхами
[бєть ся! (2)

7. Пійшла, пійшла Морозиха на гору, на високу,
(Гей!) Подивить ся Морозиха та в долину гли-
[боку: (2)

8. Аж з за гори високої горде військо виступає,
(Гей!) А поперед Морозенко сивим конем ви-
[грає. (2)

9. Не грай, не грай сивий коню, та не грай підо
[мною,
(Гей!) Ступай, ступай, сивий коню, лиш тихою
[ступою! (2)

10. А в нашого Морозенка червоная стрічка:
(Гей!) Де поверне Морозенко, там кервавая
[річка. (2)

11. Попід гору високую покопано шанці:
(Гей!) Та злапали Морозенка в неділеньку
[в ранці. (2)

12. Ой злапали Морозенка, на зад руки звязали,
(Гей!) На зад руки ізвязавши, до замку від-
[дали. (2)

13. Посадили Морозенка на тисовім стільці:
(Гей!) Зняли, зняли з Морозенка з чересом
[червінці. (2)

14. Посадили Морозенка на мальованій лавці:
(Гей!) Зняли, зняли з Морозенка шовкові жу-
[панці. (2)

15. Посадили Морозенка на жовтім пісочку:
(Гей!) Зняли, зняли з Морозенка кервавуу со-
[рочку. (2)

16. Посадили Морозенка на високій могилї:
(Гей!) „Поглядай ся Морозенку, по всїй своїй
[Українї! (2)

17. „Україна! Милий Боже, та й те гордее
[військо!
(Гей!) Прощай же ми стара нене, та й ти лю-
[бая річко! (2)

18. Вони єго ані били, ні в чверти рубали,
(Гей!) Тільки з него молодого живцем серце
[взяли (2)

Слова випяті з Головацького: Нар. пісні, т. I, ст. 5. Мельодію подав І. Роздольський з Берліна, пов. Броди. Записав Остап Нижанковський

Про Добуша

Варіянт I.
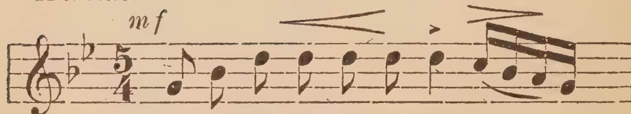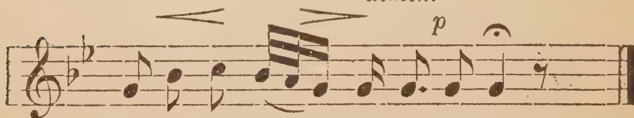
Варіянт II.

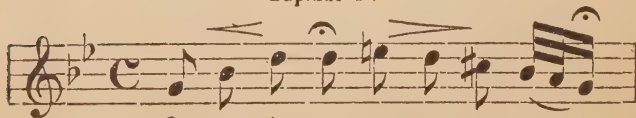

ой по- під гай зе- ле- ненький,
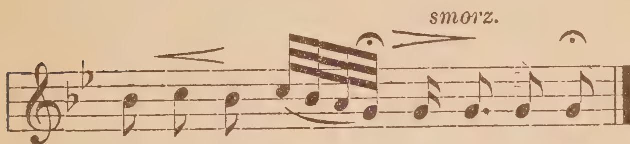
хо-дить До- буш мо- ло-день-кий.

На ніженьку налягає, топірцем ся підпирає, тай
[на хлопції накликає:
Ой ви хлопції, ви молодції, а сходіть ся разом
[д' купції,
Бо будемо раду мати, де підемо розбивати,
Щоби Кути не минути, до Косова повернути.
Тепер, хлопції, ідім спати, бо маємо рано встати;
Та вставайте всї раненько, убирайте ся борзенько
У постоли шкірянії, у волоки шовковії.
Разом, хлопції, разом бігом, западають стежки
[снїгом.
Ходіт, хлопції, ба й за мною, та й у гору і скалою,
Бо зайдемо та до Дзвінки, до Штефанової жінки.
„Ой, Добушу, ти пане наш, там пригода буде на
[нас!
„Ви на мене не вважайте, по дві кулї набивайте!
Станьте хлопції, під ворота, а я піду під віконце,
[ци спит моє любе серце.
„Ци спиш, серце, та ци чуєш, ци Добуша за-
[ночуєш?“
„Ой, я не сплю, та все чую, бо вечероньку готую.
„Ци спиш, серце, та ци чуєш, ой, ци сама ти
[ночуєш?
„Ой, я не сплю, та все чую, розбійника не зночую.

А Штефана нема дома, ще вечера не готова;
Будє вона дуже пильна, всему сьвіту буде дивна.
„Чи будеш ми отворяти, чи кажеш сї добувати?
„Не кажу сї добувати і не піду отворяти.“
„Пусти, суко, враз до хати, -щоб дверей не ви-
[валяти!“
„В мене двері тисовії, в мене замки стальовії“.
„Не поможут замки твої, як підложу плечі свої“.
„Сїм лїт сили закохати, мої двері вилупати!“
Взяв ся Добуш добувати, взяли замки відлїтати.
Ой лиш двері та підхилив, а вже Дзвінка з пода
[стрілив, Добушеви в серце вцілив!
Не так в серце, в праве плече, а з лївого кровця
[тече.
„Ой, ти гицлю, ти Дзвінчуку, тось ти мя з'їв
[через суку!
„Треба було не гуляти, суцї правди не казати.
Бо у суки тілько віри, як на бистрій водї піни“.
„Ой, Добушу, Добущуку, чомусь не вбив тоту
[суку?“
„Як же я ї убити мав, коли я ї вірне кохав“.
„Ой Добушу, ти пане наш, велика пригода на
[нас:
Ой куди ми не бували, та ми зради не видали,
А ту зрада ба й над нами, молодими легинями!“
„Ой, ви хлопцї, о[й] [в]и мої, возьміт мене з хати
[тої;
Возьміт мене на топори, занесїт мя в Чорну Гору.
В Чорну Гору занесїт мя, на дрібний мак посї-
[чіт мя,
Най ся Ляхи не збиткують, моє тїло не чвертують.
Сріблом-злотом поділїт ся, а самі вже розходїт ся,
Але не йдїт розбивати, людську кровцю проливати.
Людська кровця не водиця, проливати не годить ся“.
Впали Ляхи, всїх забрали, назад руки повязали,
[до коней поприпинали.
„Ой, Добушу, ти пане наш, велика пригода нас!
Де-ж ми будем зимувати, та й лїтечко лїтувати?“

В Станїславі на риночку, в тяжких дибах, в зе
[лїзочку:
Там будете ночувати, будут Нїмцї тїло драти.

Подав д-р Ів. Франко. Супров. фортеп.: Лисенко, Зб. укр. піс
IV. ч. 5. а. б.